

Život a smrt

Jan Skácel ve své knížce básní „Oříšky pro černého papouška“ (v básni 72) napsal:

„a život je když něco zbylo

a smrt když už nic nezbývá“ (Básně II, 1996, s. 174.)

Cítím to docela jinak: právě naopak smrt je, když už jen něco „zbývá“ (totiž mrtvola jako neživý pozůstatek živé bytosti). Naproti tomu život, který jen „zbývá“, je prázdný, nenaplněný – a snad tedy to ani vlastně není skutečný život. Život je tam, kde je stále něco třeba podniknout – a ne, kde už se žijící jen spokojuje s tím, co zbývá. – Je tu ovšem jedna možnost, jak vyložit uvedená básníková slova tak, aby byla v souladu s tím, jak to cítím já. To, co zbývá nebo naopak nezbývá, je třeba zbavit předmětných konotací a radikálně je chápat jako z budoucnosti přicházející „výzvy“. Život by pak spočíval v tom, že ty výzvy vnímá a že na ně reaguje, zatímco smrt je tam, kde se už jakéhokoli vnímání nepředmětných výzev nedostává a kde už na ně nikdo nereaguje.

(Písek, 010510-1.)